

lovlig Skilsmissegrund, som de paagældende maaske have generet sig for at omtale til mig, og at Skilsmissen saa, naar dette kommer frem, gaar som Fod i Hose. Det er sket mangfoldige Gange.

Saa siger det ærede Medlem, at Dagmar Hansen ogsaa er et Eksempel paa, hvorledes man skal henvende sig til Mandal-Bertelsen. Det ærede Medlem siger, at først sendte Direktør Lorenzen et Andragende derom ved en eller anden Sagfører — jeg hørte ikke rigtigt hans Navn —, men det lykkedes ikke, og saa gik Damen til Mandal-Bertelsen, og saa fik hun Tilladelsen. Det forholder sig nu ikke rigtigt. Denne Sag har kun været i Justitsministeriet een Gang. Det, der var sket, var, at Direktør Lorenzen eller Dagmar Hansen havde henvendt sig til Politiet for at faa et tidligere Politiforbud mod hendes Optræden hævet, og at Politiet havde afslaaet dette. Da dette var afslaaet, saa kom Mandal-Bertelsen ikke til mig om den Sag, nej, saa kom Dagmar Hansen, og saa smeltede jeg straks. Den Sag har Mandal-Bertelsen slet ikke haft noget at bestille med. Jeg holder her i Haanden Damens Andragende. Det er ret langt, og jeg skal ikke, skønt der er flere interessante Punkter deri, paa dette Tidspunkt af Forhandlingerne give mig til at læse det op, men — jeg stiller det til de ærede Medlemmers Disposition — det vil sige til Laans — som maatte interessere sig for et saadant Andragende. Jeg har taget det frem, netop fordi det ganske tydeligt af hele dets Form fremgaar, at det ikke er skrevet af nogen som helst Sagfører, men af Damen selv.

Det ærede Medlem siger saa, at det Brev, jeg skrev til „Middagsposten“s Redaktør, er ikke blevet alvorligt forsvaret, og nu gav det ærede Medlem en lang Fremstilling af, hvorledes Familien straks henvendte sig til „Middagsposten“ for at stoppe Artiklerne, og at den Artikel, der saa skulde komme i Bladet, i Virkeligheden var en overfor Køhler rosende Artikel. Jeg skal derom ganske henholde mig til, hvad jeg tidligere har sagt, nemlig, at jeg Søndag Aften, efter Anmodning af en nær Slægtning af Køhler, skrev til det omtalte Blad for at søge at standse den Artikel, der skulde komme, og som han frygtede for skulde blive endnu værre end den, der havde staaet der om Lørdagen, som jeg ikke havde set, og som han fremstillede som en Artikel, der var meget ubehagelig mod afdøde Køhler. Jeg skal, i Forventning af den højtærede Formands

Samtykke, tillade mig at oplæse en Erklæring af den Mand, jeg sigter til — det er en Broder til Enkefru Køhler. Han skriver saaledes:

„Undertegnede erklærer herved, at jeg Søndag den 6. ds. henimod Kl. 10 Aften meddelte Justitsminister Alberti, at der Dagen forud i „Middagsposten“ havde staaet en Artikel, der angreb min afdøde Svoger, Oscar Køhler, meget stærkt, og bebudede, at den fortsattes om Mandagen. Af Hensyn til min Søster, der siden sin Mands Død havde befundet sig i en meget nedtrykt og opreven Sindsstemning, ønskede jeg at faa Artiklens Fortsættelse standset og spurgte Hr. Alberti, om ikke dette kunde lade sig gøre. Hr. Alberti, som udtalte, at han ikke havde læst Artiklen, skrev da det meget omtalte Brev, som jeg sent Søndag Aften nedlagde i „Middagsposten“s Brevkasse.

København, den 30. Oktober 1907.

Christian Morville.“

Dermed antager jeg at have slaaet til Jorden alle det ærede Medlems Insinuationer om, hvorledes jeg med dette Brev ikke tilsigtede at beskytte den døde, men derimod tilsigtede at dække de levende, og alle de Insinuationer af det ærede Medlem, som staa i Forbindelse dermed. At der samtidig fra anden Side i Familien har været sket Henvendelse til „Middagsposten“, og hvilken Virkning den har haft, det skal jeg ikke udtale mig om, thi dermed har jeg ikke haft noget at gøre. Det ærede Medlem nævnte derefter nogle Artikler, der for nylig have staaet i Bladet „Politiken“. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Artikler, jeg tillægger dem ikke nogen Værdi eller Betydning. Jeg har jo hørt, at det ærede Medlem har været henrykt over dette Opkog af gamle Artikler i „Middagsposten“. Det er altsaa en Lektüre, som det ærede Medlem sætter Pris paa. Men naar det ærede Medlem paa Grundlag af disse Artikler ankede over, at der to Gange for denne Mand var bleven omsat Fængsel til Fængsel paa Vand og Brød, og sagde, at dette var ganske usædvanligt, skal jeg sige det ærede Medlem imod paa dette Punkt. Det er noget, der har været ganske sædvanligt, ogsaa før min Tid, og det er noget, der ved disse Lejligheder skete, fordi der forelaa Lægeattest for, at medens Manden ikke kunde taale længere Tids Indespærring, kunde han godt taale Straffen paa Vand og Brød paa Grund af de Mellemlister, som ere ved Fængsel paa Vand og Brød. Naar en saadan Omsætning ikke har fundet Sted ved den senere